

Szivárvány

2008. NOVEMBER

DONKÓ LÁSZLÓ versei

A szellő

Fúj a szellő
kerekedve,
mivel kerek
a jó kedve.
Épp estelig
fújdogál.
Gurul, gurul,
meg nem áll.

Kerek vers

Kerek ez a
vers is, kerek,
kerekén mondja
sok gyerek.
Ha a vers nem
kerek volna,
gyerekszájból
sose szólna!

KESZEG ÁGNES rajzai

KÁNYÁDI SÁNDOR

Kerekítő

Amott egy nagy kerek felhő,
alatta egy kerek erdő,
kerek erdőn kerek tisztás,
közepében kicsi kis ház,
abban lakik Kereki,
ki az erdőt kerüli.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Kerekség

Alma, barack, borsószem, boróka,
csiga háza, rég várt hazatérés.
Tenniszlabda, üveggolyó, földgömb –
belém költözik egy kerek érzés.

LÁSZLÓ NOÉMI

Bunda, láda, zivatar

Égen, földön, erdő mélyén mi motoz?
Báránfelfő, facsemete, medvebocs.
Eszteendőre bunda, láda, zivatar,
itat, öntöz, megóv, bújtat, betakar.

Hegyen, völgyön, vízmederben mi inal?
Madárfiók, szarvasgídó, ebihal.
Eszteendőre hajcsat, késnyél, tollpaplan,
altat, éltet, megbont, megtart bomlatlan.

Négy fal között, párnák ölen ki kacag?
Szemünk fénye, ennivaló gomolyag.
Eszteendőre komoly képpel kalapál,
ládát, bundát, csatot, bicskát eszkabál.

LENGYEL FERENC versei

Legényke-dal

Ébredező kicsi legény,
égnek áll a haj a fején.
Jaj, de fáradt, jaj, de álmos,
hozzáragadt a párnához.

MÜLLER KATI rajzai

Leányka-dal

Kókadozik ez a lányka,
kívánczik a kiságyba.
Az ágya is órá vágyik,
majd csak eltalál az ágyig.

Volt egyszer egy háromlábú,
hasnélküli, pirosfejű láz.

A három láb azért, hogy
gyorsabban futhasson oda,
ahonnan majd kifutva gyorsabban
érhessen ide. Innen-oda,
onnan-ide. Mindig sok futnivalója
akadt neki.

A piros fej azért, mert ő volt
a láz. Piros fején piros fül, piros
orr, piros szem, s legpirosabb
a száj, miből nagy meleg,
forróságok jöttek ki. Volt
forróság, amelyik piros buborékokban,
volt, amelyik pirosakat szikrázva,
volt, amelyik hosszú nyelveket
mutatott. Piros volt és forró
valamennyi.

Így jött a láz, három lábán.
Gyorsabban, mintha kétlábón
jött volna. És jóval gyorsabban,
mintha egy lábán jött volna.

MÁTÉ ANGI

Volt egyszer egy háromlábú

Lakást keresett, amelyikbe
beköltözhetne. Beköltözködni,
azt nagyon szeretett a láz,
benyitni, végigvonulni komótosan,
széttelintgetve, fújva a
pirosakat, a forrókat.

– Blugy-blugy – buborogtak
a piros buborékok nagy feje
körül.

Leginkább azokba a lakásokba
szeretett beköltözködni,
melyek már prüszögtek, szörtyögtek,
netán köhögtek is.

Húzta maga után a piros békaszemeken
görgölő kofferét, benne a sok
ketyerével, ilyen-olyan szerekekkel,
amik segítettek a lázasításban.

Kipakolt a kofferből, miután
becihelődött Dorkába – mert
mondanom sem kell, őt találta
a legmegfelelőbb lakásnak:
reggel óta prüszögő,

szortyogó házikó – s ott aztán előszedve lázasító ketyeréit, fújta nagy piros fejéből a buborékos, szikrázó pirosakat.

Dorka csak pirosodott, és még jobban pirosodott. Nagy, piros, forró, laposakat pillogó ház lett belőle.

Gyengülő, lefekvő, alig muszogó.

Rosszat tett neki a háromlábú, hasnélküli, pirosfejű láz.

De ekkor a kamra polcáról előlépett a bodza. A szárított, a teának való, a lázcsillapító bodza. Megsuhogtatta ráncos roko-lyáját, feltúrte cikk-cakk virágú ingecskéje ujját, csípőre tette vékonyka kezét, s ez már elég is volt ahhoz, hogy a háromlábú, hasnélküli, pirosfejű láz megijedjen.

Hagyott csapot-papot, békaszemű koffert, s rohant, rohant a bodza elől, ki az ezidáig legmegfelelőbbnek talált lakásból.

Felejtette, majdnem, a piros fejét is, s csak a harmadik lábának köszönhette, hogy a bodza nem érte utol, nem cibálta meg piros orrát, fülét.

A bodza erős, a lázakat megcibálja. Ilyen legyőzés.

És Dorka már nem piros. Szuszmog, alszik.

A mesegyártó műhelytől keletre, a Nevető Domb tetején, hupilila, sokablakos faházikóban éledgél Argosz, a tudóstündér-mester. Orrán hatalmas pápaszem ékeskedett, napbarnította ábrázatán a mosoly füléig nyújtózkodott. Ő volt a Lombgyűrű erdő egyetlen tudóstündére. Fúrt, faragott, tett és vett, törte a fejét reggel és este, hosszú papírtekercsre rajzolgatott, bújta a könyveket rendületlenül.

Történt egyszer, hogy késő ősszel Kapukki Pukka manó megbetegedett. Szipogott és hüppögött, szörtyögött és tüsszögött, bedugult az orra, ketyegett a füle, láztól fénylett apró bogárszeme. A hangja akár egy apamedvéé. Doktor Nyúl hiába hozott neki lábmelegítőt, torokizzasztót, lázelűzőt, orrkidugasztót, a kismanó nem lett jobban. Kedve, mint az őszi eső. Senkinek nem sikerült felvidítania, meggyógyítania.

Vitték is a hírt az erdő madarai, hogy nagy

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Argosz, a tudóstündér színre lép

(FERnek)

a baj, Kapukki Pukka megbetegedett.

Argosz, a tudóstündér-mester hintaszékében szunyókált, amikor Pál, a harkály kopogása ütötte meg a fülét: Nagy a baj, nagy a baj, Pukka manó lázas!

Több sem kellett a tudóstündérnek. Hóna alá csapta mindentudó barnakönyvét, és Kapukki Pukkához sietett, a Cudar Bükkfához. A kis manó mohaágyában feküdt, arca lángvörös volt a láztól.

– Mi történt, Pukka? – kérdezte nagy könyvét bújva Argosz.

– Rossz a kedvem, náthás lettem, nagy a lázam, fáj a hátam! – válaszolta Pukka.

– Gond egy szál se, ezen mindjárt segíthetünk! – húzta fel a szemöldökét derűsen a tudóstündér. – A nagy könyvemben azt írja – magyarázta, orrán pápaszemét igazítva –, láz és náthaszomorúság elűzéséhez nem kell más, csak egy nagy adag szeretetteljes mosoly, aztán jöhet a lábmelegítő, torokizzasztó,

lázelőző és orrkidugasztó.

– Nagyadag mosoly? – csodálkozott fejbúbját vakargatva Pukka, amikor halk kopogás ütötte meg a fülét.

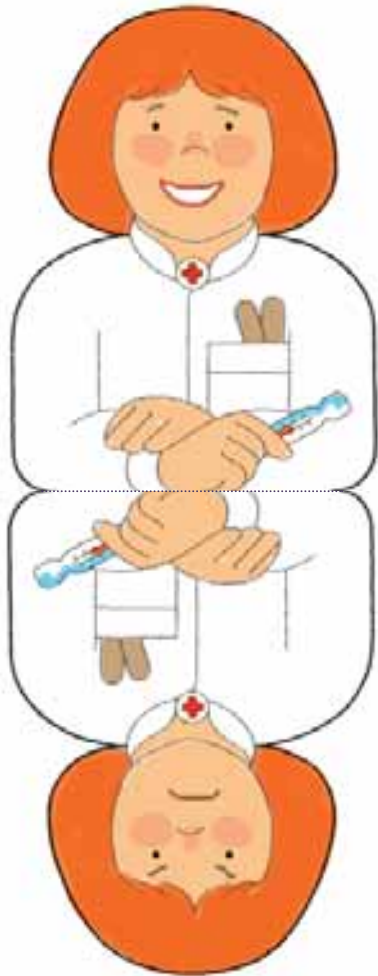
– Szabad! – kiáltotta Pukka és Argosz.

A Bükkfa ajtaja tágra nyílt, Pukka alig hitt a szemének. Ott állt előtte Hapci Franci, a törpesárkány, Vadmakk, a vadmalac, Sün Sámuel, Zöld Elemér, a manókirály és a mesemánók: Manó Péter, Manó Klára, Manó Ágnes, Manó Márta, Manó Feri, Manó Dezső, Manó Teri, Manó Bogár. A legjobb barátai ott mosolygtak mohaágya mellett. Ahogy megtudták, hogy beteg, azonnal hozzáiettek.

– Látod – mosolygott elégedetten Argosz –, ők hozták neked a nagyadag náthaszomorúság-elűző mosolyt. Most már jöhet Doktor Nyúl, a szomorúság elbujdosott ennyi mosoly láttán, holnapig elillan a láz is, meglátod.

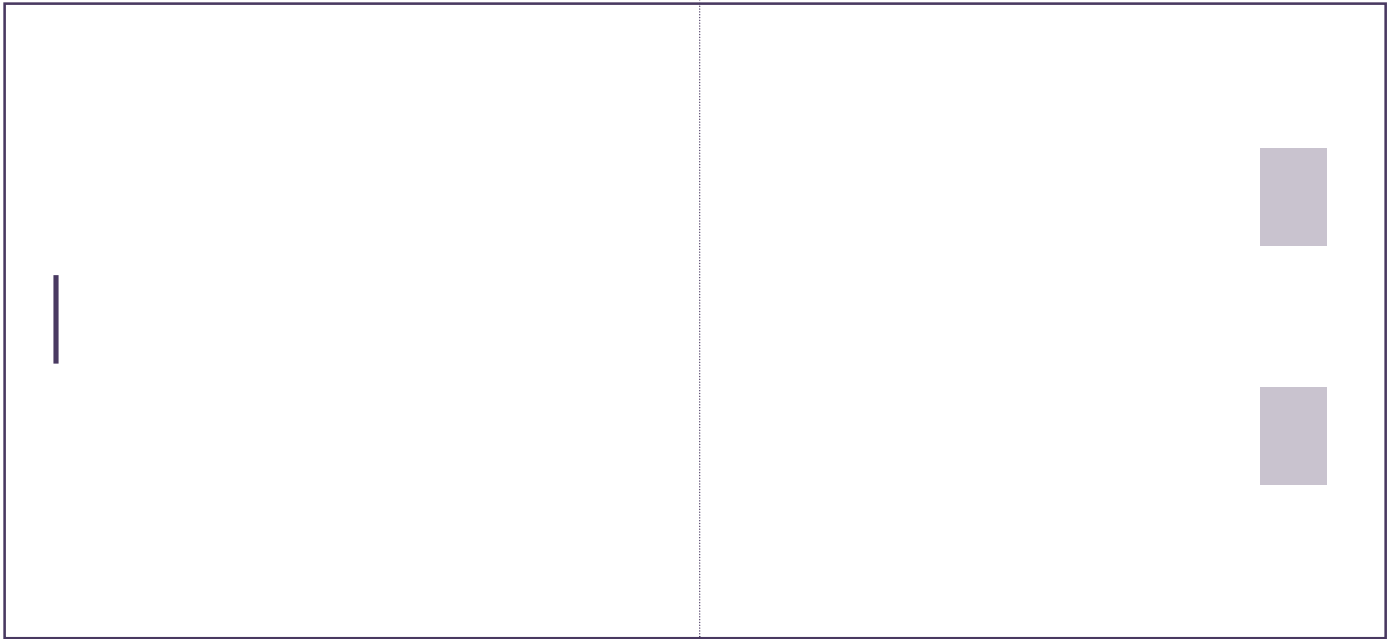
Pukka arcára kiült egy jóllakott mosoly. Argosz tudóstündér-mester tudta, a mosoly mindig csodákra képes. Gyógyít, és nemcsak a manókat.

Leírás a 12. oldalon

MACI

Vágd ki erről az oldalról a kártyát, a 10. oldalról a macit, ragaszd kartonra, vágd körül. A rajz szerint ragaszd a kártyára a maci talpát, és összecusukva küldd el. Beteg barátod éjjeliszekrényén majd kinyitva áll.

Vigasztalódj,
kis beteg,
igyál teát,
jó meleg!

Beteg tyúknak
hiába dobnak
kölest.

Rövid a
torkosság,
hosszú a
betegség.

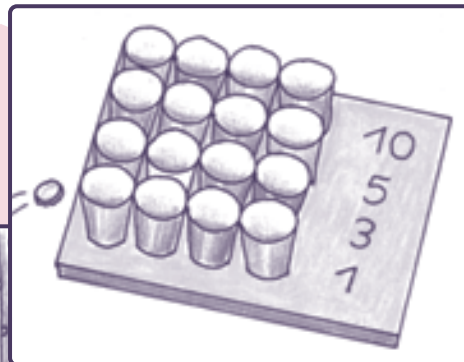
NŐVÉRKE

Vágd ki a két nővérkét a 10. oldalról, és ragaszd kartonra, majd vágd körül. Papírzsebkendőből hajtogass szoknyát, és ragasztószalaggal illeszd a derekára. Találj ki, és játssz el egy mesét a mosolygós és a szigorú nővérkével.

Betegnek orvos
a barátja.

Minden
betegségnek
más az
orvossága.

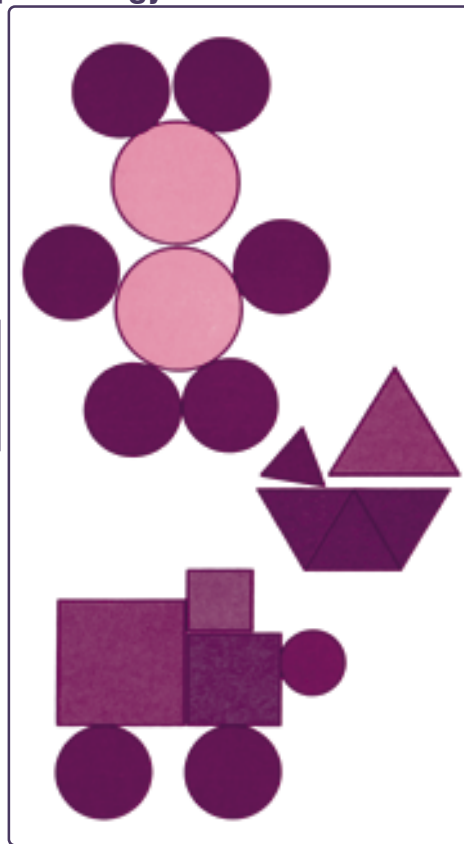
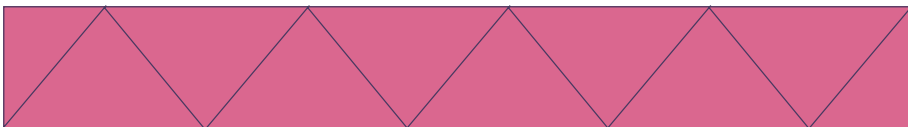
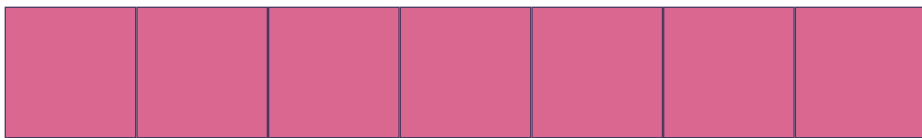
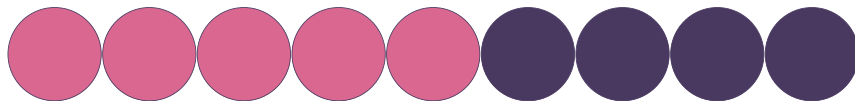
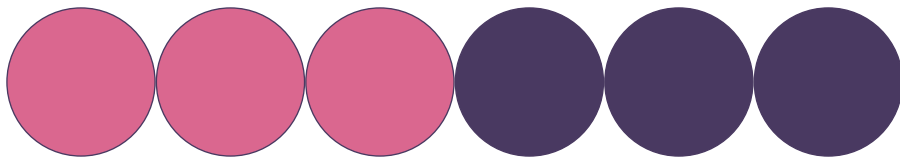
CÉLBA- DOBÓS

Betegvigasztaló
játékunkat 16 kis
műanyagpohárból
készítsd el. Ragaszd
őket a rajz szerint egy
kartonlapra, írd
mindenik sor mellé
értéket. A takaróra téve
gombokkal kell a kis
betegnek a poharakba
beletalálnia.
Vajon hány pontot ér
el három dobásból?

KERÉK A JÓKEDVE

Ragaszd kartonra ezt az oldalt, és vágd ki a formákat, majd rakj ki belőlük mindenféle képet, például így:

MILYEN ALAKÚ?

Karikázd be mindenik rajz mellett azt a formát, amelyikre leginkább hasonlít.

MARKÓ BÉLA

Bolond idő

Itt az ősz, s most ment el
mindenkinek az esze,
meleg bundájából kibújik,
s pucéran illeg-billeg a gesztenye.

MÜLLER KATI rajza

Szivárvány-POSTA

Lám, Barniéknaál a türelem ikertestvéreket teremtett. November végén, decemberben pedig a türelem minden családban adventi megbékélést, majd karácsonyi örömet terem. Ezt készítik elő Szivárványunk játékaival, meséi, versei. Köszönjük, hogy volt türelmetek, kedvetek levelet írni, rajzolni nekünk: **Tecău Iulia Roberta**, Kolozsvár; **Kertész Csaba Norbert**, Szováta; **Bodrogi Balázs**, Soó Klementina, Székelyudvarhely; **Ercse Andrea Izabella**, Marosvásárhely; **László Tímea**, Tusnád; **Balajti Adrienn**, Nagyvárad; a **székelykeresztúr-fiatfalvi Ugri-Bugri Óvoda**; a **csíkszeredai Napraforgó Óvoda**.

Ilyés László, Csíkszentimre

Kerek, de nem alma

A gyermekek félkörben ülnek, bekötött szemmel. A játékvezető egyenként adogatja a tárgyakat (labda, gombolyag, hagyma, krumpli, paradicsom, barack stb.) az első gyermeknek, aki megtapogatja, megszagolja, és tovább adja a másodiknak. Így adogatják kézzől kézre, míg az utolsóhoz nem ér, aki érkezési sorrendben leteszi maga elé a földre, a játékvezető pedig letakarja egy kendővel. A gyermekek leveszik a kötést a szemükről, és sorolják a tárgyakat abban a sorrendben, ahogyan kézhez kapták. Ha valakinek sikerül, leveszik a kendőt a tárgyról, hogy erről a többiek is meggyőződjenek. A következő játékban a győztes lesz a játékvezető, aki tetszés szerint változtatja meg a tárgyak sorrendjét.

ZÁGONI BALÁZS

Várva várt éjszaka

Barni ajtócsukódásra ébredt. Elmentek volna apáék? Nem, ez csak a fürdőszoba ajtaja volt.

Kilesett a paplan alól: kint még sötét van, anyáék csak a konyhában gyújtották fel a kislámpát, és sugdolóznak.

– És a gyerek? – kérdezte Anya.

– Alszik, mint a bunda. Ne aggódj, nem ébred fel, amíg visszaérek.

Barni szeméből kiszaladt az álom, de nem mozdult. Apa telefonált. Románul beszélt, de Barni annyi tudott, hogy a „Salvare” az mentőt jelent. Gyorsabban kezdett dobogni a szíve. Tehát akkor ez lesz a nagy nap! Vagyis a nagy éjszaka. Most fognak megszületni a testvérekéi! Milyen régóta várta ezt a napot...

Nem akart megszólalni, nehogy Anyáék későn érjenek a kórházba. Mikor Anya elindult az ágya felé, gyorsan behunyta a szemét, és mélyeket szuszogott. Anya megsimogatta, megpuszilta, aztán felszisszent.

– Már ennyire fáj? – jött közelebb Apa.

Barni nem hallott választ, biztos azért, mert Anya csak bólintott. Az ablakkeret kéken villogott, a ház elől motorzúgást lehetett hallani. Megérkezett a mentőautó, Anyáék kisiettek, és bezárták az ajtót. Barni az ablakhoz szaladt, de csak részre húzta el a függönyt, nehogy észrevegyék Apáék. A mentős bácsik Anyát egy ágyra fektették, Apa mellé ült, és fogta a kezét. Aztán a mentőautó elviharzott. Mégiscsak jó lett volna megölelni, s még egyszer megpuszítani Anyát...

Barni egyedül maradt. Felgyújtotta a vilanyt, és a faliórára sandított: éjjel fél három van. Körülnézett. Na, itt aztán jókora a felfordulás! Megjönnek a testvérekéim a kórházból, és az első, amit megtanulnak, a rendetlenség

lesz – gondolta Barni.

Először Apaék ágyát vetette meg. Ezt nem volt könnyű, mert például a paplan hatszor akkora volt, mint Barni. Aztán elővette a por-szívót, és felporszívózta a nagyszobát. Mire befejezte, nagyon megszemjázott, és kiment a konyhába egy pohár vízért. Hűű, itt mosogatni is kell – mondta magának. A mosogatóhoz kisszék kellett meg nagy odafigyelés, mert könnyen kicsúszhat az ember kezéből egy tányér vagy bögre. Aztán visszament a szobába, előhúzta a babás-macis dobozt az ágy alól, és szépen, nagyság szerint felpakolta az Anyáék ágyára az összes mackót és plüssállatot. Így ni, ha megérkeznek a babák, nehogy azt higgyék, hogy egy rendetlen családba születtek! Aztán fogta az autóit, és minden baba és plüssállat elé állított egyet. Nem baj, ha a picik minél hamarabb megtanulnak autózni, hogy legyen kivel játszanom – gondolta, és leült ő is az ágy szélére, mert nagyon elfáradt. A szusszanásból alvás lett.

Egyszer csak érezte, hogy Apa megpuszítja, felemeli, és berakja az ágyba.

– Miféle rendrakó tündér járt erre?

– Megszülettek a testvérekéim? – pattant ki Barni szeme.

– Még nem, Barni. Azt mondta a doktor néni, hogy jobb, ha még egy pár hetet az anya hasában maradnak, mert túl picik és gyengék.

– És Anya?

– Nem jöhet haza a kórházból, amíg meg nem születnek.

– És én?

– Holnap elutazunk Vásárhelyre. Ne félj, ez a gyönyörű rend pont így fogja várni a testvéreid, amikor megszületnek.

Barni szerette Vásárhelyen Ika mamáék-nál, de most nagyon vágyódott haza. Még jó, hogy Anya minden este felhívta a kórházból. Aztán egy este nem telefonált. Barni addig unszolta Ika mamát, hogy végül felhívták őket. De Anya nem vette föl. Barni aznap este nem

tudott elaludni. Minden telefoncsörgésre felkapta a fejét. Éjfél felé járhatott az idő, amikor megint csörgött a telefon. Apa volt az. Ika mama válaszaiból megértette, hogy mindkét testvére megszületett, egészségesek, szép nagyok, és Anya is jól van.

Na most erre nem az történt, amit az ember gondolna: Barni nem aludt el örömmel és megnyugodva, hanem pillanatok alatt felöltözött, bedobálta a dolgait a táskájába, ott termett Ika mama előtt, és nagyon komoly hangon ezt mondta:

– Ika mama, én már elmúltam hat éves, és első osztályos vagyok, és nagy fiú vagyok, és kérlek szépen, engedj haza holnap reggel a fél hatos busszal, mert szeretném látni a testvéreimet.

Ika mama tudta, ha nemet mond, abból igen nagy sírás lesz.

– Barni drága – szólt nyugodt hangon –, én is nagyon szeretném látni a kistestvéreidet, mert ők az unokáim. És Béla tata is nagyon

szeretné látni őket. De nem engedlek haza egyedül a fél hatos busszal, mert ahhoz túl kicsi vagy. Holnap beülünk mind a Daciába, és elmegyünk Kolozsvárra, jó? Most pedig menj aludni, mert olyan leszel holnap, mint egy mosogatórongy.

Barni elgondolkozott azon, hogy milyen is az ember, amikor olyan, mint egy mosogatórongy. Leeresztette a hátizsákot a válláról. De nehéz most türelmesnek lenni. Hiszen ő hónapok óta egyre csak türelmes és türelmes! Kapott még egy csupor tejet Ika mamától, visszavette a pizsamáját, és bemászott az ágyba.

Ika mama már majdnem elaludt, amikor léptekre lett figyelmes.

– Ika mama, alszol? – suttogott Barni

– Még nem...

– Csak azt akartam kérdezni, mi a neve a testvéreimnek?

– Dorka és Hanna.

– Dorka és Hanna. De szép nevük van... Jó éjszakát, Ika mama.

Kisvártatva megint lépések közeledtek, és újból kezdődött a suttozás.

– És Ika mama, még csak azt akarom kérdezni, hogyan fogom tudni, melyik Dorka és melyik Hanna?

– Nem tudom, Barni. Holnap meglátjuk őket, és megjegyezzük, miben különböznek, jó? Most már menj aludni.

– De, de, nem lehet az, hogy máris összecserélték őket az asszisztens nénik, és még Anya is azt hiszi, hogy Dorka Hanna és Hanna Dorka?

– Nem. Mert amikor megszülettek, a karjukra tettek egy szalagot, és ráírták a nevüket. Különbön is, Anya nem fogja őket összetéveszteni soha.

– És, és nem szorítja a kezüket az a szalag? Nem fáj nekik?

Erre Barni már nem kapott választ. Ika mama elaludt. Barni bebújt mellé, és megpróbálta elképezni a testvéreit. Olyan hasonlóak, hogy anyán kívül

senki nem tudja majd megkülönböztetni őket? Húú, abból aztán sok jó móka kerekedhet... Észre se vette, hogyan lepte meg az álomtündér, mert álmában is két hűgával játszott és kergetőzött egész reggelig, amikor Béla tata ébresztgette, hogy indulni kell Kolozsvárra.

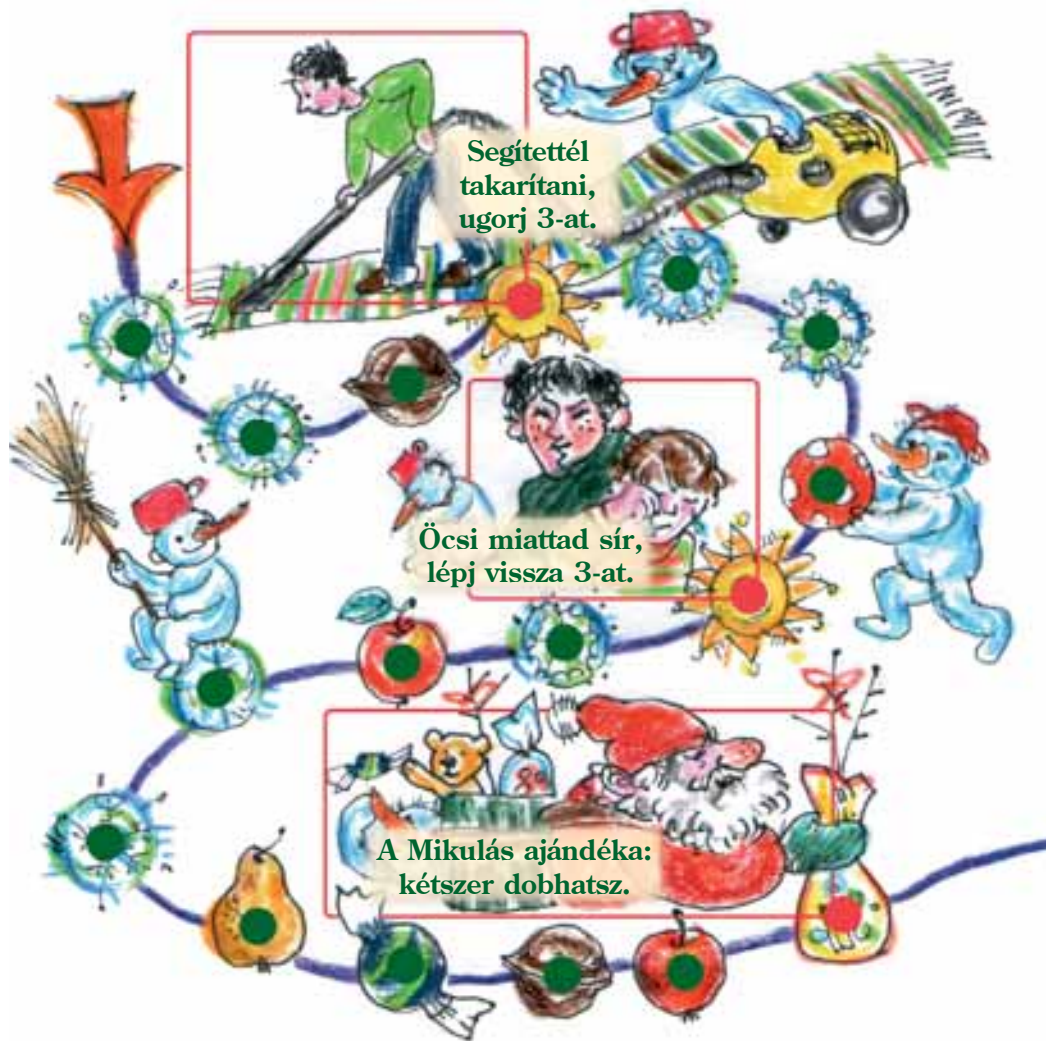

ADVENTI LÉPEGETŐS

A Jézuskavárás, az Advent időszeke türelemre, jószágra tanít mindenkit. Társasjátékunkat játsszátok együtt barátáddal vagy esténként szüleiddel, testvéreiddel. Ha a büntető lépésekkor nem mérgeleódtök, hanem elgondolkodtok, a mások győzelmekor nem irigykedtek, hanem őszintén örvendtek – ez a játék is segít fényes, tiszta szívekkel érkezni Betlehembe.

Egy dobókockára és minden játékos számára egy-egy lépőkére van szükségetek. Rendre dobjátok, és figyeljétek a játékmezőt.

Türeelmes, vidám játékot kívánunk!

Segítettél
takarítani,
ugorj 3-at.

Öcsi miattad sír,
lépj vissza 3-at.

A Mikulás ajándéka:
kétszer dobhatsz.

Válogatsz. Várd
be az utánad jövőt.

Szorgos vagy,
ugorj a kész
fenyődíszre.

A kis szakács
még kettőt léphet.

Nem fogadtál szót,
csak a következő
körben gyógyulsz meg.

Annyit lépj előre,
ahány gyertya ég az
adventi koszorún.

BAK SÁRA
rajzai

Azzal kezdem novemberi levelemet, amivel minden évben szoktam: ez az esztendő legszomorúbban induló hónapja, hiszen mindjárt elsőjén kivonulunk a temetőkbe, hogy rendbe tegyük elhunyt kedveseink sírját, és virág-

Móricz Attila, Érbogyoszló

gal, gyertyalánggal emlékezünk rájuk. Istennek hála, aránylag kevés gyermek gyászol ezen a napon a felnőttekkel, hisz a legtöbben nem is ismerték szüleik, nagyszüleik kedves halottait. Ezért, mint minden évben, idén is arra kérek titeket, kedves Barátaim, ne viháncoljatok a temetőben, hagyjátok, hogy a felnőttek zavartalanul emlékezzenek eltávozott kedveseikre.

Igaz, a hónap nem csak egy napból-kettőből áll. November elsőjé-másodika az eltávozottakra emlékeztet, de ahogy telnek a napok, valamennyiünk lelkébe fészket rak a

Fazekas Gergő, Kolozsvar

reménység, a tiszta örömré való vágyakozás, amelyik egész évben, így novemberben is ott szunnyadozik a szívünk mélyén, és decemberben mindenképpen reánk köszönt.

Mindjárt a hónap elején – 5-én este – jön a Mikulás, és hozza ajándékait. Három héttel később, december 24-én reánk virrad az esztendő legnagyobb örömmünnepe, Krisz-

Balogh Renáta, Nagyvárad

tus születésnapja, amelyet egyforma boldog érzéssel fogadnak felnőttek és gyermekek. És mindenki örvend a szegényes vagy gazdag ajándéknak, amelyet azoktól kap, akik a legjobban szeretik őt.

A várakozást, az adventet már novemberben megkezdjük. Közben, kedves Barátaim, ne feledkezzetek meg Szüleitekről, Nagyszüleitekről, akik szorgalmas, kemény munkával gondtalanná teszik életeteket. Már akár el is kezdhettek gon-

dolkodni azon, mivel szerezhetnétek örömet nekik a szeretet legszebb ünnepén. Ne feledjétek: nem az ajándék

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

pénzbeli értéke a fontos, hanem a szeretet, amivel adjátok! És – kapjátok.

Melyhez hasonló jókat,

CSIPIKE

E lapszám támogatói:

Címlap: KESZEG ÁGNES rajza

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXIX. évfolyam, 319. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. Arculattev: KÖNCZEY ELEMÉR. A szerkesztőség postacíme: 400446 Cluj, Str. L. Rebreanu nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/418001. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro Honlap-szerkesztő: KOMÁROMY LÁSZLÓ; www.napsugar.ro Megrendelhető a szerkesztőség címen. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR-EDITURA S.R.L. CUI: 210622 Készült a kolozsvári TIPO OFFSET Kft. Nyomdájában. ISSN 1221-776x. Ára 2 lej

Márton Tímea,
Marosvásárhely

Egy őzike délelőtt
Keresi az etetőt.
János bácsi sarjút ad,
Az őzike jóllakhat.
Kristály Edvárd,
Balánbánya

Kolumbán Ágota,
Gyergyó-
szentmiklós

Őzike, őzike, mindenki kedvence. Az erdő szépsége,
szelíd, békés állata. Az erdő vidám tőle, öröm és
büszkeség van körülötte. **Nuber Krisztina, Balánbánya**

Cica, cica,
tarka cica,
tarka füle,
tarka farka,
éles szeme,
kényes szája,
piros arca,
hosszú lába,
utoljára
csíkos háta.

Pírlec Eduárd,
Balánbánya

Bessenyődi
Beatrix,
Szatmárnémeti

Balázs Etelka,
Ozsdola

Volt egyszer két király, Fehér és Fekete. Barátok voltak, amíg egyszer meg nem láttak egy szép királykisasszonyt. Mind a ketten beleszerettek, és harag lett a vége. Mindenáron a hercegnő kedvében akartak járni. Végül már elfáradtak, és kezdték feladni. Egy nap egy új királyfi jött a kastélyba, és a hercegnő beleszeretett. Fehér és Fekete király pórul járt, de kaptak meghívót a lagziba. Szomorúan tértek haza. **Kocsis Anita, Szalárd**

Kutos Tímea, Kolozsvár

Sólyom Andrea, zilahi tanító néni osztálya a Lesi-tónál táborozott. Kartontányérból, színes papírból készítették az integető, mosolygó napocskákat.

Élt egyszer egy kiséger a nagymamájával. Cini-nek hívták. Nagyon szerette a csillagokat. Egy este így szólt a nagymamájához:

– Imádom a csillagokat! Azt szeretném, ha elérhetném őket.

Azzal kiment az udvarra, és felmászott egy fágra.

– Jövök hozzátok! Hahó, csillagok! – szólt. – Itt vagyok, ragyogok! Nocsak, nem is egy, de ezer csillag kering az orrom előtt. Végre boldog vagyok!

Takács Kriszta, Székelyudvarhely

Rajz- üzenet

Szász
Magor,
Nagybacon

Albert Kinga
Krisztina, Dés

Józsa
Eszter,
Torda

Dénes
Barna,
Székely-
varság

